

– Пип? Ти ли си това? – ахна Гейб и впери поглед в дъщеря си, която бе облегнала глава върху рамото на Пайпър, сякаш я познава открай време.

Пайпър се опита безуспешно да контролира изражението си, за да прикрие изумлението от неочакваната среща.

Късчето надежда, което беше таил, че тя е дошла на остров Джунипър, за да го види, се стопи бързо. Тя явно нямаше никаква представа, че той е собственик на хотел „Стардъст Лейк“, още по-малко – че ще го свари тук. Хиляди въпроси закръжиха в ума му, но не намираше думи да ги изрази ясно.

Снежинките танцуваха между тях – пухкави и бързи. Никой не проговаряше.

Най-после Пип се опомни.

– Казвам се Пайпър Честърфийлд. От дванайсет години не съм Пип. Редно е да кажа, че се радвам да те видя отново, Гейб, но това би било лъжа.

Пристъпи към него, очевидно ядосана по някаква незайна причина. Подаде му нежно Рен.

– Дъщеря ти беше навън по рокличка, без топла дреха и без обувки. Никой не я наглеждаше. Очевидно си чудесен баща.

Тя го заобиколи и закричи по хълма към главния път до хотела.

– Къде отиваш?

– Собственикът на курорта иска да ме види, сигурно вече ме чака.

– Пип, аз съм собственикът.

Тя замръзна. Раменете ѝ се отпуснаха пораженчески. Обърна се към него.

– Е, какво искаше да ми кажеш?

Искаше да ѝ каже милион неща и нито едно от тях не беше свързано с хотела. Моментът обаче не беше подходящ. Тя изглеждаше изморена, беше късно, а и срещата им след толкова години я бе шокирала. Освен това стояха вън на студа и той носеше дъщеря си, която поглеждаше ту към него, ту към Пайпър с ококорени любопитни очи. Ако изобщо щяха да разговарят, трябваше да останат насаме.

Липсата на електричество беше създала невероятна неразбория. Иначе щеше да обърне повече внимание на името на гостенката; щеше да я посрещне в хотела и да се подготви по-добре за могъщата вълна от потиснати чувства, която внезапно го беше заляла.

Гейб погледна през рамо към къщата си, грейнала в тъмнината. По ирония на съдбата жилищата на персонала не бяха засегнати от аварията; нямаше ток само в хижите за гости. Той си спомни, че е редно да уведоми първия си гост за тази неприятност, и мобилизира целия си професионализъм.

– В къщите за гости няма ток. Скоро ще отстранят повредата, сигурен съм, и се извинявам за неудобството. За днес решихме да предложим временно решение.

– Добре. Просто кажи къде е стаята ми.

Той погледна отново към своята хижа, после се обърна към красивата си най-добра приятелка. Професионализмът да върви по дяволите.

– В моята къща има свободна стая. Удобна е, просторна и със страхотен изглед към езерото. Ще уредя да ти сервират закуската и вечерята там. Ако предпочиташ обаче, ще се храниш в трапезарията. Ще ти предложим, разбира се, компенсация за неудобството.

Пайпър се втренчи поразена в него.

– Няма да спя в къщата ти.

Какво се беше случило, та да го намрази толкова? Не беше я виждал от деня, когато баща ѝ умря. За това ли го винеше?

– Няма къде другаде да спиш. И е само за една нощ.

Гледа го мълчаливо по-дълго, отколкото е необходимо да се вземе решение. Най-сетне кимна.

Той въздъхна с облекчение.

– Ще се обадя да ти донесат куфарите.

Тръгна по пътеката, обгърнал Рен с една ръка. Извади радиостанция от джоба си и натисна бутон за връзка с Джейк. След секунда Джейк отговори.

– Здравейте, господин Уитакър.

– Здравсти, Джейк. Предай на Борис, че открих Рен и донеси багажа на госпожица Честърфийлд в моята хижа.

В другия край настъпи кратко мълчание. После Джейк попита:

– Извинете, господин Уитакър, *вашата* хижа ли казахте?

Той се наруга мислено.

– Да. Както вече обсъдихме, само в моята къща има свободна стая. Вероятно те е нямало, когато вземахме решението.

Пак настъпи мълчание. Гейб се помоли наум Джейк да не задава повече въпроси. Пип чуваше всяка дума.

Най-сетне радиостанцията се съживи с прашене.

– Добре, сър. Веднага ще донеса багажа.

Гейб изкачи няколкото стъпала пред входа на хижата, изтупа краката си от снега и отвори вратата. Остави Рен, разкопча якето на Пип и свали ръкавиците от стъпалата ѝ.

– Обличай си пижамата, принцесо. Ще дойда да ти прочета приказка.

– Пайпър може да ми я прочете.

– Не, тя ни е гостенка и е изморена. А и аз искам да разбера какво се случва с дракона.

С доволна усмивка Рен се спусна към спалнята си.

Гейб се обърна към Пип. Беше толкова красива, по-красива дори от последния път, когато я видя. Разчувстван, той преглътна на сухо.

– Ще ти покажа стаята.

Поведе я нагоре към стълбите към задното крило на къщата, където свободната спалня вече бе подготвена за пристигането на майка му и баща му след няколко дни.

От прозорците се откриваше прелестна гледка; имаше и самостоятелна баня. Пип нямаше да има проблем да пренощува в къщата му. На него щеше да му е по-трудно да свикне с мисълта, че отново са под един покрив след толкова години. Тя огледа стаята и седна на леглото.

– Гладна ли си? Да уредя ли да ти донесат нещо?

Тя прочисти гърло и когато заговори, беше съвсем ясно, че се насилва да спазва любезен тон.

– Един сандвич, благодаря. Ако не те затруднявам?

И двамата бяха крайно учтиви. А всъщност му се искаше да я целуне и същевременно да я хване за раменете и да я раздруса.

– Ще се погрижа.

Гледа я няколко секунди, после слезе долу. Джейк тъкмо беше донесъл куфарите. Похвално, той дори не попита защо Пип е отседнала тук, а не в селото, както планираха първоначално.

– Благодаря, Джейк. Моля те, качи багажа в горната спалня и постой няколко минути при Рен. Няма да се бавя.

– Разбира се, господин Уитакър – кимна веднага Джейк.

– Джейк! – извика Рен от стълбищната площадка. – Ще се качиш ли при мен да ми бъдеш принц?

– Здравсти, дребосъче – засмя се Джейк. – Идвам след две минути.

Гейб ги остави и хукна към главната рецепция. Както се опасяваше, сестра му Нев го чакаше, скръстила ръце върху хълбоците.

– Какви игрички играеш? – повдигна вежди тя. – Забрави ли каква грандиозна реч държа онзи ден? Всички служители на хотела трябвало да проявяват към гостите единствено и само професионално отношение и прочее, и прочее. След пет секунди с първата ни гостенка я покани да отседне в къщата ти. Джейк каза, че била красива, но да му се не види, Гейб, очаквах повече от теб.

– Нев, изслушай ме...

– Не, няма. Защо не настани гостенката в селото, както решихме? Момчетата подготвиха изрядно мястото, изчистиха къщата, оправиха леглото, запалиха камината. Но очевидно сексуалните ти потребности са по-важни от реномето на хотела. А помисли ли за Рен? Или планираш да завиеш дъщеря си с юрганчето и да изчукаш първата ни гостенка в съседната стая? За бога, Гейб, ти не си комплимент за гостенките! Не сме такъв хотел.

– Нев, тя е Пип.

Сестра му се втрещи. Гневът веднага се оттече от лицето ѝ.

– Пип Силвърс?

– Да. Сега се нарича Пайпър Честърфийлд, но е тя.

– Омъжена ли е?

– Не мисля. Не знам... Мисля, че Честърфийлд беше моминската фамилия на майка ѝ.

– Но... Какво прави тук?

– Не знам. Нямахте представа, че *ние* сме тук. Ядосана ми е за нещо, а всъщност аз трябва да съм ѝ сърдит.

– И сега какво? Ще започнете оттам, където спряхте преди десет години ли?

– Дванайсет години. Минаха дванайсет години и не, няма такива изгледи. Искам просто да поговоря с нея, да разбере какво се е случило, къде се даяна и къде е била досега. Не мога да го направя, ако тя е долу в селото, а аз съм тук.

Лицето на сестра му омекна.

– Имаш нужда да сложиш точка.

Той въздъхна и прокара пръсти през косата си. Нев знаеше какво преживя. Знаеше колко бе тъгувал за Пип, а сега спомените се връщаха като преляла река.

– Да... Преди години не ми се удаде възможност. Тя беше най-добрата ми приятелка. Бяхме влюбени. Щях да ѝ поискам ръката, а тя зачеркна всичко. Не скъсахме, не се разделихме, дори не се сбогувахме. Тя изчезна и край. Разби сърцето ми. Дълго се надявах да се върне и ето, сега е тук. Искам да разбере защо избяга. Това няма да се отрази нито на хотела, нито на Рен, обещавам. Искам... просто да поговоря с нея.

– Върви тогава. Ако извадим късмет, утре ще пуснат тока и вече няма да имаш извинение да я държиш в къщата си.

Гейб кимна.

– Дойдох да ѝ поръчам нещо за вечеря. Оставих Джейк при Рен. Отивам да го спася, преди да го наконти като принц. Ще се обадиш ли в кухнята да приготвят сандвич и порция пържени картопки и да ги донесат вкъщи?

Нев кимна.

Гейб се втурна по обратния път. Свари Джейк на четири крака в ролята на пони. Рен го „пришпорваше“ из хола и надаваше писъци, когато Джейк се блъскаше нарочно в мебелите. Гейб свали дъщеря си от гърба му и я метна през рамо. Провесена с главата надолу, Рен нададе възторжен вик.

– Благодаря, Джейк, освобождавам те от почетната ти четиринога служба.

Джейк се изправи, изгупа си униформата и си тръгна.

Гейб изкачи на бегом стълбите до стаята на Рен и я стовари върху леглото. Свали си палтото, изрита ботушите си в ъгъла и си смъкна чорапите.

– Хайде, принцесо, време е за сън.

Рен легна и той се настани до нея. Двамата се пъгнаха под юргана. Гейб взе от нощното шкафче книжката, която четяха, и я разлисти докдето бяха стигнали. Рен сгуши главица върху рамото му. Той я целуна по косата и започна да чете.

Искаше да говори с Пип, но след като Рен заспи. Така щеше да има време да обмисли какво да каже, защото в момента думите му убягваха.